

po 10/6, 19³⁰ hod.

Milotice

zámek

Jan Mráček

housle

Lukáš Klánský

klavír

Ve spolupráci s městem Kyjov

program

Bedřich Smetana (1824–1884)

Fantasie na českou národní píseň *Sil jsem proso*

Bedřich Smetana / Bernhard Wolff (1835–1906)

Potpourri z opery *Prodaná nevěsta*

Josef Suk (1874–1935)

Čtyři skladby, op. 17

Quasi ballata

Appassionato

Un poco triste

Burlesque

Bohuslav Martinů (1890–1959)

Česká rapsodie H 307

Erich Wolfgang Korngold (1897–1957)

Suita ze scénické hudby k Shakespearově komedii
Mnoho povyku pro nic

Dívka ve svatební komnatě

Pochod hlídky

Zahradní scéna

Hornpipe

Drobnou skladbu pro housle a klavír z roku 1842 nazval **Bedřich Smetana** (1824–1884) podle dobové zvyklosti užívat pro drobné salonní skladby francouzské názvy *Fantaisie sur un air Bohemien*. Vznikla roku 1842 na prostou lidovou píseň „Sil jsem proso na souvrati“, je ukázkou Smetanova variačního umění (včetně fugatového závěru) a také úrovně náročné klavírní techniky. Poprvé ji provedl Smetana pravděpodobně roku 1843 s houslistou Arnoštem Nesvadbou, rodákem z Brna.

Oblibu řady hudebních děl dokládají také jejich četné úpravy, transkripce a parafráze. Německý skladatel **Bernhard Wolff** (1835–1906), žák dirigenta a klavíristy Hanse von Bülowa, vytvořil řadu potpourri (směsí) z děl Jacquese Offenbacha, Pietra Mascagniho, Ruggera Leoncavalla, Hectora Berlioze a také ze Smetanovy *Prodané nevěsty* pro klavír na čtyři ruce a rovněž pro housle a klavír. Tuto úpravu vydalo roku 1892 berlínské nakladatelství Bote & Bock.

Čtyři skladby pro housle a klavír op. 17 věnoval **Josef Suk** (1874–1935) svému kolegovi v Českém kvartetu, houslistovi Karlu Hoffmannovi (1872–1936). První dvě skladby vznikly v dubnu 1900, zanedlouho další dvě. V berlínském nakladatelství Simrock vyšly ve dvou sešitech, ačkoli si je Suk přál vydat pohromadě (v jednom sešitě byly vydány až roku 1960 v Praze). Dne 11. listopadu 1900 uvedli Rudolf Reissig s Karlem Hoffmeisterem č. 3 (Appassionato) v Brně, kompletní cyklus zazněl poprvé 19. ledna 1901 v Praze v Rudolfinu v provedení Karla Hoffmanna s autorem u klavíru.

Českou rapsodii pro housle a klavír dokončil **Bohuslav Martinů** (1890–1959) v červenci 1945 v South Orleans ve Spojených státech. Martinů se tehdy setkal s houslovým virtuosem Fritzem Kreislerem (1875–1962). Ve skladbě Martinů se setkala několik vzpomínek – na domov a dětství, kdy už jméno Kreisler bylo proslulé, s upomínkou na dalšího umělce uplynulých časů, českého houslistu Františka Ondříčka a jeho skladbu nazvanou rovněž *Česká rapsodie*, která vychází z melodie Františka Škroupa „Kde domov můj“. Martinů použil též název už pro svou kantátu z roku 1918, skladbu spjatou s koncem první světové války. Nyní celý svět očekával konec té druhé.

Česká rapsodie pro housle a klavír je jednovětá volná fantazie, v níž jsou rozpoznatelné čtyři úseky. Po úvodním dílu přichází taneční část, následuje pomalý, lyrický úsek a temperamentní vyvrcholení.

Život brněnského rodáka **Ericha Wolfganga Korngolda** (1897–1957) byl naplněn zvraty. Vyrůstal jako zázračné dítě, o jehož nadání se pochvalně vyslovil Gustav Mahler, dítě podle jiných protekční, neboť jeho otec Julius Korngold byl přední vídeňský hudební kritik, skladatel, jehož na vrcholu tvorby vyhnal nacismus za oceán, uchýtil se v Hollywoodu a stal se průkopníkem symfonické filmové hudby. Roku 1918 byl Korngold vyzván k vytvoření scénické hudby pro inscenaci Shakespearovy komedie *Mnoho povyku pro nic* ve vídeňském Burgtheatru. Z hudby ke komedii později vytvořil pětivětou orchestrální suitu. Pro inscenaci hry, uvedené roku 1920 na malém prostoru ve vídeňském Schönbrunnu, musel hudbu upravit pro housle a klavír a z této úpravy vznikla suite o čtyřech větách. Očekávání dívky ve svatební komnatě, groteskní smuteční pochod, pomalý valčík zahradní scény a především závěrečná karnevalová scéna ve stylu historického irského tance hornpipe poskytují houslistovi příležitost rozvinout všechny nuance virtuózního umění.

Vlasta Reittererová

Koncertní mistr České filharmonie, sólista a komorní hráč **Jan Mráček** patří od dětství mezi nejvýraznější talenty své generace. Studoval u Magdalény Mickové a později Jiřího Fišera. Pravidelně navštěvoval kurzy Václava Hudečka, což položilo základ dlouhé a plodné spolupráce. V roce 2010 se stal nejmladším laureátem v Mezinárodní soutěži Pražského Jara a o rok později i nejmladším sólistou Symfonického orchestru Českého rozhlasu. V roce 2014 získal první místo v prestižní mezinárodní houslové soutěži Fritze Kreislera ve Vídni.

Na pozvání dirigenta Jiřího Bělohlávka nastoupil na post koncertního mistra České filharmonie, kde působí i v současnosti. V rámci své sólové dráhy debutoval v Londýně s Royal Philharmonic Orchestra; stalo se tak po padesáti letech od vystoupení houslisty Václava Hudečka. V USA vystoupil se St Louis Symphony a s Florida Orchestra, v Dubaji s Wiener Concert Verein, v Koreji s Daejeon Philharmonia, v Tokiu s Asian Youth Orchestra, v curyšské Tonhalle s Tchaikovsky Symphony Orchestra. Společně s Českou filharmonií se v roce 2022 představil na koncertech pod taktovkou dirigentů Franze Welsera-Mösta a Waynema Marshalla. V lednu 2023 vystoupil potřetí v řadě s Bamberger Symphoniker pod vedením Jakuba Hrůši. V letošním roce debutoval s věhlasným dirigentem Johnem Eliotem Gardinerem, s Tokyo Philharmonic Orchestra ve slavné Suntory Hall, pod taktovkou Howarda Griffithse vystoupil s Neubrandenburger Philharmonie.

Vystupoval také s orchestry MDR Leipzig Radio Symphony Orchestra, Kuopio Symphony Orchestra, National Radio Orchestra of Romania, Lappeenranta City Orchestra, The Symphonia Boca Raton Florida, Sønderjyllands Symfoniorkester, Borusan Istanbul Philharmonic Orchestra, Kalisz Philharmonic Symphony Orchestra, Filarmonia Czeszochowska, Státní Filharmonii Košice či Filharmonii Brno.

Spolupracoval s dirigenty, jako jsou Maxim Vengerov, Semyon Bychkov, David Robertson, Tomáš Netopil, Michael Gamba, Jordan de Souza, Keith Lockhart, Stephane Deneve, Heiko Mathias Förster, Risto Joost, Han-Na Chang, Manuel López-Gómez, Petr Altrichter, Tomáš Brauner, Ondrej Lenárd, Jan Talich, Petr Vronský, Jac van Steen, nebo Vladimir Fedoseyev.

Kompletní dílo Antonína Dvořáka, které pro vydavatelství Onyx Classics nahrál s Českým národním symfonickým orchestrem pod taktovkou Jamese Judda a s klavíristou Lukášem Klánským, sklidilo excelentní kritiky.

Jan Mráček hraje na housle, které v roce 1770 postavil Nicolò Gagliani a které má velkoryse zapůjčeny od Fidula Foundation.

Lukáš Klánský patří k předním českým klavíristům. Je vyhledávaný jako sólista i komorní hráč. Jako člen Lobkowicz tria získal se svými kolegy Janem Mráčkem a Ivanem Vokáčem v roce 2014 první cenu a cenu publika na soutěži Johannese Brahmse v Pörtschachu. Od té doby tento soubor vystoupil na nejvýznamnějších festivalech v ČR (Pražské Jaro, Dvořákova Praha, Janáčkův máj, Svatováclavské hudební slavnosti, Svátky hudby Václava Hudečka), ale i na zahraničních pódíích.

Se svým dnešním koncertním partnerem Janem Mráčkem vystoupil Lukáš Klánský např. na Ankara Music Festival, Festival Laggo Maggiore Musica, Kammermusik um halb acht v Basileji, Nafplion Festival či v berlínském Konzerthausu.

V roce 2018 Lukáš Klánský získal 2. cenu v soutěži Hanse von Büllowa v oboru dirigování od klavíru. Této specifické disciplíně se v poslední době intenzivně věnuje. S Komorní filharmonií Pardubice natáčí v dvojroli sólisty i dirigenta klavírní koncerty W. A. Mozarta.

Na klavír začal hrát v pěti letech pod vedením Růženy Učňové na Hudební škole hl. m. Prahy, Pražskou konzervatoř vystudoval pod vedením Evy Boguniové a pražskou HAMU ve třídě svého otce, Ivana Klánského. Tam také získal doktorát prací o klavírním díle J. V. H. Voříška, jehož je propagátorem. Dirigování studoval na Pražské

konzervatoři ve třídě Miriam Němcové a Hynka Farkače a na HAMU u Tomáše Koutníka a Leoše Svárovského.

Lukáš Klánský pedagogicky působí na Gymnáziu a Hudební škole hlavního města v Praze a od roku 2018 také na HAMU. Přednášel na Klavírních sobotách v Brně a v rámci festivalu Gradus ad Parnassum v Ostravě. V roce 2015 vyučoval v rámci programu Erasmus na masterclassu na Hudební akademii v La Coruni.

Lukáš Klánský je členem prestižní **PETROF Art Family**, volného sdružení profesionálních pianistů a významných světových i tuzemských umělců, kteří sympatizují se společností PETROF a obdivují kvalitu a krásu jejich nástrojů. Cílem sdružení je propojit nadané umělce napříč hudebními žánry a zprostředkovat úžasné hudební zážitky posluchačům po celém světě.

Dnes večer Lukáš Klánský rozezní vlajkovou loď značky PETROF – **koncertní klavír P 284 Mistral**. Toto největší křídlo s délkou 2840 mm si zamilovali hudebníci po celém světě především pro jeho mohutný bas a znělý diskant. Umělcům je věrným partnerem při interpretaci těch nejnáročnějších skladeb, má vysoce reprezentativní vzhled a nechybí mu romantický, měkký tón, tolik charakteristický pro všechny klavíry PETROF.